

Bygning — og til Færdiggørelse hører uden Tvivl det at sætte Laase i Døre og Ruder i Vinduerne — gaa ind under Loven. Undtagelsen, hvorefter den Mand, som udfører sligt Arbejde, staaende paa Gulvet uden Stillads, ikke er forsikret, findes først i 4 b., som handler om Reparationer af Bygninger, men den gælder slet ikke i a., som handler om Nybygninger. Dette er atter en af de Urimeligheder, jeg paa-viste, en af disse kunstige Skranker, som intet betyde, og som ikke en Gand medføre nogen nævneværdig Besparselse for nogen som helst. — Med Hensyn til Mølleriet takker jeg den højtærede Minister for den givne Oplysning; naar der i Lovens § 4 staar „Vind- og Vandmølleri, drevet som selvstændig Næringsvirksomhed“, saa forstaas derved kun det samme, som allerede foran er bestemt i § 3, nemlig at kun den Virksomhed, der drives som Næring, falder ind under Loven. Men i saa Fald ere Ordene overflødige i § 4, og det vil være rigtigt at slette dem der, hvor de staa for anden Gang; thi naar de staa her, kunne de give Anledning til Misforstaaelse. Man maa jo tro, naar man ser dem her, at de have en særlig Betydning. — Med Hensyn til den Størrelse, som de i Loven fastsatte Understøttelser have, gjorde jeg nogle Bemærkninger og fandt særlig, at den Understøttelse, der skal gives en Lærling, er alt for ringe. Det er blevet sagt, at Satsernes Størrelse i denne Lov er udledet i Forhold til Lønnen, at man altsaa maa tage Hensyn til dennes Størrelse, naar man fastsætter dem. Men det er ogsaa blevet sagt, at Loven er baseret paa Arbejdsgiverens Ansvarlighed, og det er blevet fremhævet i Udvalgsbetænkningen fra i Forfjor som et Hovedgrundlag for Loven, at Arbejdsgiverne ifølge „Arbejdskontrakt“ skyldes deres Arbejdere at dække dem mod Følgerne af Ulykkestilfælde; Forsikringspræmien skulde anses for tilbageholdt Løn. Men dersom denne Teori er rigtig — hvilket jeg for Resten ikke tiltræder — saa mener jeg, at Arbejdsgivernes Forpligtelse ikke er større over for dem, der ere godt lønnede, end over for de slet lønnede; det forekommer mig, at den Del af Arbejds-lønnen, der antages bestemt til vedkom-mendes Dækning mod Følgerne af Ulykkestilfælde, bør være den samme, enten vedkommende er ung, eller han er ældre, eftersom Skaden er den samme — hvis den da ikke bør være større for den lavtlønnede yngre end for den ældre. Naar det ærede Medlem for Aalborg undrede sig over min Indvending mod en saa hu-

man Bestemmelse, som han kaldte det, at der i Loven var optaget Bestemmelse om, at der kan gives Lærlinge et Forsørgelsesbeløb paa indtil 1,800 Kr., saa vilde jeg sluttelig sige til det ærede Medlem, hvis han var her, at Godtkøbshumanitet skønner jeg i det hele taget ikke paa. — Til det ærede Medlem for Saksjøbing vil jeg henvende den Bemærkning, at Bestemmelsen i § 10 om en Lægekontrol fra Arbejdsgivernes Side tror jeg, han har misforstaaet. Jeg betragter det som en god Bestemmelse. Den hviler sikkert paa en Betragtning som denne, at dersom en Arbejder kommer til Skade, brækker en Arm eller et Ben, og han da gaar til en Kvaksalver, som behandler ham saa daarligt, at han bliver arbejdsudygtig, er det dog urimeligt, at Arbejdsgiveren skal lide derfor og altsaa betale, ikke for Følgerne af Ulykkestilfældet, men for Følgerne af Kvaksalverens Behandling. Jeg finder det derfor i sin Orden, at Arbejdsgiveren eller det Selskab, der optræder paa hans Vegne, faar en vis Ret til at kontrollere, om den, der er kommen til Skade, bruger saadanne Midler, at han kan vente at blive helbredet og ikke det modsatte. — Til det ærede Medlem for Aalborgs (Bramsen) Udtalelser har jeg endnu nogle enkelte Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem paaberaaber sig altid i høj Grad Udlandet. Jeg indrømmer, at man gør Ret i at have Øjet aabent for at lære alt, hvad godt og nyttigt man kan erfare fra Udlandet, og anvende det til sit eget Lands Bedste, men man kan ogsaa gaa for vidt ved bestandig, hver Gang der er et Forslag fremme, at spørge: har man noget saadant andetsteds i Udlandet? Og naar man faar Svaret nej, saa stiltiende eller højlydt at raisonnere saaledes, at saa skulde vi heller ikke have det her til Lands. Dersom man havde raisonneret paa den Maade, tror jeg ikke, at man havde faaet f. Eks. Bondestandens Frigørelse i Frederik VI.s Tid. Den Gang spurgte man næppe, om man havde noget saadant i Udlandet — saa vidt jeg ved, havde man det ikke — men man reformerede efter sit eget Tarv og paa sine egne Grunde, og jeg indser ikke, hvorfor vi ikke ogsaa paa dette Omraade kunne reformere paa bedre, humanere og mere social Basis, end man har gjort det i Udlandet. Jeg nævnedes i Mandags en anden Ting fra Udlandet, nogle Tal fra Holland, der viste, i hvilken Grad man var naaet til at gennemføre frivillig Forsikring der. Jeg anvendte ikke disse Tal, som det ærede Medlem for Aalborg syntes at forstaa saaledes, at jeg an-